

Պարույր Սևակ

Անարժեքության տապկնոցում

Ինչի՞ց, տե՛ր աստված, ինչի՞ց է, ինչո՞ւ
Որ ամենից շո՛ւտ և ամենից շա՛տ
Իրեն՝ մարդու մեջ հենց մարդն է կորչում:
Եվ դրանից չէ՞ արդյոք, տե՛ր աստված,
Որ երբ մարդիկ են ծնվում՝ լալիս են
Եվ ոչ թե ժպտում,
Ինչպես անում է անճիշ-անծպտուն
Աստղը նորածին.
Եվ ոչ թե բուրում,
Ինչպես անում է հացը նորաթուխ.
Եվ ոչ թե պարում,
Ինչպես անում է խոտը նորածիլ...
Եվ դրանից չէ՞, որ մարդն աշխարհում
Ո՛չ մի բանի դեմ այնպես անպաշտպան,
Անգոր չէ այնքան ո՛չ մի բանի դեմ,
Որքան որ մարդո՛ւ՝ ի՛ր իսկ նմանի...
Եվ դրանից չէ՞, որ մենք շարունակ
Այլ բան չենք անում, քան թե լճանում,
Մինչդեռ հոսելն է պարզ կոչումը մեր...
Եվ ինչի՞ համար, ինչի՞ համար են
Մեր բազմատեսակ այս գրպանները,

Եթե հոգին էլ
Մի լեցուն ու փակ գրպան է միայն,
Որ շա՛տ է կարոտ գրպանահատի:
Եվ արհեստական բուծարաններում
Ինչո՞ւ չեն բուծում գրպանահատներ,
Հոգի՛ արձակող գրպանահատներ,
Որպեսզի փոքր-ինչ մենք թեթևանանք
Ա՛յն ծանրը բեռից,
Որ մի կողքի է մեզ ճկում-թերում՝
Մեզ ստիպելով կաղալ ու խեղալ,
Մե՛զ, որ չենք ծնվել ո՛չ կաղ, ո՛չ էլ խեղ...
Եվ դրանից չէ՞, որ տապակվելով
Տապակվում ենք մենք անարժեքությամբ...
Ու տապակվում է անարժեքությամբ
Ինքը բարիքը,
Եթե մեր ձեռքից կերակրվողը մեր ձեռքն է խաժում
Եվ գորեղացած իր ատամներով
Կրծում մեր բուկը:
Ու տապակվում է անարժեքությամբ
Նույնիսկ չարիքը,
Եթե նրա դեմ կա ամենագոր արհամարհանքը:
Ու տապակվում է անարժեքությամբ
Եվ ամենագոր արհամարհանքը,
Եթե ոչ մի կերպ սա տեղ չի հասնում՝
Եթե ընկալողն իրեն զգում է ա՛յն երկնքի պես,
Դեպի ուր ճամփած քարը վերստին
Ընկնում է ներքև...
Ինչպե՞ս, տե՛ր աստված,
Մենք ինչպե՞ս անենք,
Որ չտապակվենք անարժեքությամբ,

Անարժեքությա՛նք,
Անարժեքությա՛նք...

19.III.1964թ.

Դիլիջան